

Anotace

Tato diplomová práce se zabývá otázkami spojenými s rozhodovací praxí českých soudů v případech, kdy se žalobce domáhal ochrany proti rasové diskriminaci v občanském soudním řízení. Konkrétně se práce prostřednictvím analýzy vybraných rozhodnutí vyšších soudů i rozhodovací praxe soudů nižších, snaží zodpovědět otázku, zda soudní praxe ve spojení s právní úpravou poskytuje dostatečně účinnou soudní ochranu práva na rovné zacházení.

První část vymezuje pojem rasy jako diskriminačního důvodu, neboť tento pojem je v právní úpravě používán velmi široce a v rozporu s některými vědeckými pojetími rasy.

Druhá část práce obsahuje stručný souhrn právního ukotvení zákazu diskriminace v mezinárodním, evropském a českém právu. Tato část se zaměřuje především na právní úpravu aplikovanou českými soudy ve zkoumaných rozhodnutích a poskytuje tak podklad pro následující analytickou část.

Třetí část, která je samotným jádrem práce, se zabývá rozhodovací praxí soudů se zaměřením na problematické aspekty ochrany před rasovou diskriminací v právní úpravě ochrany osobnosti. Takto zjištěné nedostatky soudní praxe jsou následně srovnávány s novou právní úpravou obsaženou v antidiskriminačním zákoně. V první kapitole této části jsou blíže popsány nejvýznamnější limitující faktory soudní praxe vycházející z žalob na ochranu osobnosti. Ty jsou následně analyzovány ve vztahu k právní úpravě antidiskriminačního zákona, který byť vstoupil v platnost před více než třemi lety, je dosud využíván jen ve velmi omezené míře.

V závěru výsledky provedené analýzy ukazují, že ačkoli byla řada limitujících faktorů předchozí právní úpravy přijetím antidiskriminačního zákona překonána, zásadní překážky spojené především s finanční a právní náročností a problematickým dokazováním, které brání účinnosti a všeobecné dostupnosti soudní ochrany před rasovou diskriminací (jak vyžaduje rasová směrnice) i nadále přetrvávají.